

Επιθετικότητα και θυματοποίηση ανάμεσα στους μαθητές των Ελληνικών
δημοτικών σχολείων

Dr Michael J. Boulton,* Ιωάννα Καρέλλου, Ιωάννα Λανίτη,
Βασιλική Μανούσου & Ουρανία Λεμονή
Keele University, UK

Αναγνώριση. Ευχαριστούμε ιδιαίτερα το προσωπικό και τους μαθητές των
σχολείων που συμμετείχαν στην παρούσα μελέτη και τον Δρ. David Hawker για
την βοήθειά του με την στατιστική ανάλυση.

* Dr Michael Boulton, University of Keele, department of Psychology,

Staffordshire, ST5 5BG, UK

Τηλ. ++44/1782/583391, Φαξ ++44/1782/583387

E-mail: psa23@keele.ac.uk

Bullying and victimisation in Greek primary school pupils: linkages between attitudes and self-reported involvement

Michael J Boulton, Ioanna Karellou, Ioanna Lanitis,
Vassiliki Manoussou & Ourania LEMONI
Keele University, UK

Abstract

A sample of 8 to 11 year old Greek pupils (N=) provided self-report data on their involvement in, and attitudes towards, three types of bullying behaviour (hitting and kicking, calling others nasty names and deliberately leaving others out of social activities). A substantial proportion of the sample, and significantly more boys than girls, indicated that they had perpetrated and received such actions. A principal components analysis of the 30 attitudinal items yielded two main factors that accounted for 31.4% of the variance. They were labelled “bullying is wrong and harmful” and “bullying has positive effects”. Overall, pupils expressed anti-bullying attitudes, but this was especially true for girls and younger pupils. In terms of the linkages between attitudes and behaviour, higher levels of all three forms of reported bullying, but only one form of victimisation (being hit and kicked) significantly predicted positive, accepting attitudes towards bullying. The implications of these results for educational policy in Greek schools, and for anti-bullying interventions, were discussed.

Keywords: bullying, victimisation, attitudes

Περίληψη

Ένα δείγμα Ελλήνων μαθητών (N=664) ηλικίας 8 έως 11 χρόνων συμπλήρωσαν ερωτηματολόγια σχετικά με την ανάμειξή τους και την στάση τους ως προς τρία είδη επιθετικής συμπεριφοράς (χτυπήματα και κλωτσιές, να αποκαλούν άλλους με άσχημες λέξεις και να αφήνουν εσκεμμένα άλλα παιδιά έξω από κοινωνικές δραστηριότητες). Ένα σημαντικό μέρος του δείγματος και στατιστικώς περισσότερα αγόρια από κορίτσια δήλωσαν ότι είχαν διαπράξει και υποστεί τέτοιου είδους συμπεριφορές.

Η ανάλυση κυρίων συνιστωσών των 30 θεμάτων στάσεων εντόπισε δύο βασικούς παράγοντες οι οποίοι ερμηνεύουν το 31.4% της διακύμανσης. Οι παράγοντες αυτοί ονομάσθηκαν “η επιθετικότητα είναι άδικη και επιβλαβής” και “η επιθετικότητα έχει θετικά αποτελέσματα”. Γενικά, οι στάσεις των μαθητών ήταν κατά της επιθετικής συμπεριφοράς, αλλά αυτό ήταν ιδιαίτερα προφανές στα κορίτσια και τους μαθητές μικρότερης ηλικίας. Όσον αφορά στη σχέση μεταξύ στάσεων και επιθετικής συμπεριφοράς των παιδιών, τα αποτελέσματα έδειξαν ότι τα υψηλά επίπεδα και των τριών μορφών επιθετικότητας ήταν ικανά να προβλέψουν τις θετικές, αποδεκτές στάσεις προς αυτή. Αντίθετα, οι υψηλότερες τιμές μόνο ενός είδους θυματοποίησης (να έχουν χτυπηθεί και δεχτεί κλωτσιές) μπορούσαν να προβλέψουν θετικές στάσεις προς την επιθετικότητα. Τέλος, παρουσιάστηκαν σχόλια για την χρησιμότητα αυτών των αποτελεσμάτων στην εκπαιδευτική πολιτική και τον σχεδιασμό παρεμβάσεων με στόχο την καταπολέμηση της επιθετικότητας στα Ελληνικά σχολεία.

Λέξεις: επιθετικότητα, θύμα, στάσεις.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα αποτελέσματα προσφάτων ερευνών που έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορες χώρες, έχουν επιβεβαιώσει ότι ένας σημαντικός αριθμός μαθητών εσκεμμένα ενοχλούν τους συμμαθητές τους. Αν και τα στοιχεία ποικίλουν, πολλές από αυτές τις έρευνες έχουν καταλήξει ότι ένα τυπικό ποσοστό 10% περίπου των μαθητών, παρουσιάζουν αυτή την συμπεριφορά (Schuster, 1996). Ο Αγγλικός όρος “bullying” συχνά χρησιμοποιείται για να περιγράψει επεισόδια επιθετικής συμπεριφοράς παρόλο που έχει αποδοθεί με άλλη κάθε φορά σημασία σε διαφορετικές έρευνες και η μετάφρασή του σε ορισμένες γλώσσες έχει αποδειχθεί ιδιαίτερα δύσκολη (Arora, 1996; Schuster, 1996). Είναι επίσης σαφές, ότι τόσο ανάμεσα στους ίδιους μαθητές όσο και ανάμεσα στους ενήλικες υπάρχουν αποκλίνουσες απόψεις για την ακριβή ερμηνεία του όρου (Arora, 1996; Boulton & Flemington, Boulton & Hawker, 1997). Παρόλο που τα οφέλη ενός ακριβή εννοιολογικού ορισμού της επιθετικότητας είναι προφανή, γεγονός παραμένει ότι έχει σταθεί αδύνατο για τους ερευνητές να συμφωνήσουν μεταξύ τους ως προς έναν ομοιογενή ορισμό. Από μεθοδολογικής απόψεως, ο Arora (1996), πρόσφατα επεσήμανε ότι “ακόμη κι αν ένας ορισμός δίνεται στην αρχή του ερωτηματολογίου, είναι πιθανό οι μαθητές να μην τον χρησιμοποιήσουν με συνέπεια κατά την συμπλήρωση ολόκληρου του ερωτηματολογίου αλλά να επανέρχονται στο δικό τους γενικό ορισμό” (σ. 320-321), και ότι “η επιθετικότητα ... αναφέρεται σε μία τόσο ευρεία ποικιλία επιθετικών πράξεων που δεν είναι δυνατό να ορισθεί σε μία ή δύο μόνο παραγράφους” (σ. 324, η έμφαση προστέθηκε).

Η απουσία ενός ομόφωνου ορισμού της επιθετικότητας και τα μεθοδολογικά προβλήματα στα οποία επικεντρώνεται ο Agora (1996), δε μειώνουν την επιτακτική ανάγκη για μελέτη των διαφόρων επιπέδων της επιθετικότητας μεταξύ μαθητών και των σύνθετων ψυχολογικών διαδικασιών οι οποίες υποκινούν μια τέτοια αντικοινωνική συμπεριφορά. Αυτή η γνώση μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο για τον έλεγχο ήδη διατυπωμένων θεωριών παιδικής επιθετικότητας όσο και για την διατύπωση νέων ερμηνειών των στοιχείων που συνεχίζουν να συλλέγονται με αυξανόμενο ρυθμό. Θεωρητικές ερμηνείες μπορούν στην συνέχεια, να χρησιμοποιηθούν για τον σχεδιασμό πολιτικής παρέμβασης κατά του προβλήματος.

Για τους παραπάνω λόγους, σκοπίμως αποφύγαμε να παρουσιάσουμε στους συμμετέχοντες τον όρο επιθετικότητα. Αντ' αυτού, τους ζητήσαμε να λάβουν υπ' όψη τους τρία συγκεκριμένα είδη επιθετικότητας – χτυπήματα/ κλωτσιές, να αποκαλούν τους άλλους με άσχημες λέξεις και εσκεμμένος κοινωνικός αποκλεισμός – τα οποία σύμφωνα με προηγούμενες έρευνες, αποτελούν είδη επιθετικότητας. Το κοινό σημείο αυτών των συμπεριφορών με προηγούμενους ορισμούς που έχουν αποδοθεί στην επιθετικότητα (πχ. Stephenson & Smith, 1989; Tattum, 1989; Smith & Thompson, 1991; Olweus, 1993a; Ross, 1996) είναι η πρόθεση για σωματική ή ψυχική βλάβη.

Ο πρωταρχικός στόχος της παρούσας μελέτης ήταν να καταγραφούν τα επίπεδα αυτών των τριών μορφών συμπεριφοράς, τόσο από πλευράς των “δραστών” (δηλ. επιτιθέμενων) όσο και από πλευράς των “θυμάτων” (δηλ. αποδεκτών της επιθετικότητας) σε ένα τυχαίο δείγμα μαθητών της Αθήνας όπως επίσης και να συσχετισθούν αυτά τα επίπεδα επιθετικότητας με το φύλο. Έως σήμερα, δεν έχει δημοσιευτεί καμία ανάλογη έρευνα στη χώρα μας. Αν και

παρόμοιες έρευνες έχουν πραγματοποιηθεί σε άλλες χώρες, ο Tattum (1989), υποστήριξε ότι η γενίκευση αποτελεσμάτων από μία χώρα σε μια άλλη δεν θα ήταν δόκιμη. Πράγματι, πολυάριθμες μελέτες έχουν δείξει την ύπαρξη σημαντικών πολιτιστικών διαφορών σχετικά με την επιθετικότητα ανάμεσα σε παιδιά (Osterweil & Nagano-Nakamura, 1992; Boulton & Bucci, Osterman, Bjorkqvist, Lagerspetz, Kaukiainen, Heusman & Fraczek, 1994;). Εάν αποδειχθεί ότι ένας σημαντικός αριθμός Ελλήνων μαθητών συμμετέχει σε επεισόδια επιθετικότητας – είτε ως δράστες είτε ως θύματα – τότε, όπως συμβαίνει κι αλλού, σημαίνει ότι υπάρχει ανάγκη παρέμβασης τόσο των αρχών του σχολείου όσο και άλλων φορέων.

Όσο αφορά στις διαφορές μεταξύ των δύο φύλων, έχει βρεθεί ότι τα αγόρια γενικά χρησιμοποιούν περισσότερο σωματική βία από τα κορίτσια (Archer, Pearson & Westeman, 1988; Bjorkqvist, Lagersptz & Kaukiainen, 1992; Olweus, 1978, 1991, 1994; Osterman et al, 1994; Crick & Grotpeter, 1995; Boulton, 1996a). Παρ' όλα αυτά, οι Boulton & Underwood (1992), δε βρήκαν σημαντικές διαφορές σε αυτή τη μεταβλητή ανάμεσα στα δύο φύλα.

Αντίστοιχα, έχει βρεθεί ότι τα αγόρια γίνονται θύματα σωματικής βίας πιο συχνά από τα κορίτσια (Archer et al, 1988; Olweus, 1978, 1991, 1994; Whitney & Smith; Rivers & Smith, 1994).

Οι ερευνητές μόλις πρόσφατα εξέτασαν το ενδεχόμενο ο εσκεμμένος αποκλεισμός συνομηλίκων από κοινωνικές δραστηριότητες να γίνεται με επιθετική πρόθεση. Σίγουρα μια τέτοια συμπεριφορά εμπεριέχει κοινωνική εκμετάλλευση και επομένως μπορεί να θεωρηθεί ως ένα είδος “έμμεσης επιθετικότητας” (βλ. Bjorkqvist, Lagersptz & Kaukiainen, 1992; Crick, Bigbee & Howes, in press; Olweus, 1993). Για παράδειγμα, ο Olweus (1993a), όρισε ως

έμμεση επιθετικότητα την κοινωνική απομόνωση και αποκλεισμό από το σύνολο (σ.87, η έμφαση προστέθηκε). Έρευνες που έχουν πραγματοποιηθεί σε άλλες χώρες εκτός από την Ελλάδα, έχουν καταλήξει ότι τα κορίτσια τείνουν να δείχνουν περισσότερη έμμεση επιθετικότητα από τα αγόρια (Bjorkqvist, Lagersptz & Kaukiainen, 1992; Fry,1992; Fry & Hines,1993; Crick & Grotpeter,1995; Olweus, 1991, 1993a, 1994), παρ' ότι οι Osterman et al (1994) ανέφεραν ότι δεν υπάρχουν στατιστικά σημαντικές διαφορές στα στοιχεία που προήλθαν είτε από αυτό-αναφορές είτε από δηλώσεις για προσωπικές προτιμήσεις όσο αφορά συνομηλίκους. Παρόμοιες έρευνες έχουν δείξει ότι τα κορίτσια πιο συχνά από τα αγόρια πέφτουν θύματα έμμεσης επιθετικότητας (Olweus,1991,1993a,1994; Whitney & Smith,1993; Rivers & Smith,1994).

Τα δεδομένα που αναφέρονται στις διαφορές της λεκτικής επιθετικότητας ανάμεσα στα δύο φύλα τα διακρίνει λιγότερη συνέπεια. Ορισμένες μελέτες καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι τα αγόρια εμπλέκονται περισσότερο σε επεισόδια λεκτικής επιθετικότητας συγκριτικά με τα κορίτσια (Osterman et al, 1994 – βασισμένοι σε επιλογές συνομιλήκων), τα αποτελέσματα κάποιων άλλων ερευνών υποστηρίζουν την αντίθετη τάση (Archer et al, 1988) ενώ άλλες δεν βρίσκουν καμία στατιστικώς σημαντική διαφορά μεταξύ των δύο φύλων (Osterman et al, 1994 – βασισμένοι σε αυτό-αναφορές). Ομοίως, ενώ μερικές έρευνες έχουν βρει ότι τα κορίτσια είναι πιο πιθανό να πέσουν θύματα λεκτικής επιθετικότητας από ότι τα αγόρια (Archer et al, 1988) άλλες δεν έχουν βρει καμία στατιστικώς σημαντική διαφορά (Ahmad &Smith, 1994; Rivers & Smith, 1994).

Λαμβάνοντας υπ' όψη τις παραπάνω βιβλιογραφικές αναφορές, υποθέσαμε ότι στο δείγμα μας των ελλήνων μαθητών, τα κορίτσια θα ανέφεραν υψηλότερα επίπεδα τόσο επιθετικότητας όσο και θυματοποίησης με την μορφή του κοινωνικού αποκλεισμού, αλλά χαμηλότερα επίπεδα συμπεριφορών όπως χτυπήματα/κλωτσιές σε σχέση με τα αγόρια. Λόγω της ασυνεπούς φύσης των αποτελεσμάτων όσο αφορά την λεκτική επιθετικότητα και θυματοποίηση δεν προβλέψαμε υψηλότερα επίπεδα στις αναφορές κανενός από τα δύο φύλα.

Απ' ότι γνωρίζουμε δεν υπάρχει καμία έρευνα με θέμα την στάση των ελλήνων μαθητών ως προς το φαινόμενο της επιθετικότητας. Ακόμη και έξω από την Ελλάδα, τα δεδομένα προέρχονται από ελάχιστες σχετικές έρευνες (Boulton & Bucci, submitted; Boulton & Flemington, submitted; Rigby & Slee, 1991). Αυτές οι μελέτες προσφέρουν κάποιες ενδείξεις για το μέγεθος της θετικής ή αρνητικής προδιάθεσης των παιδιών ως προς την επιθετικότητα. Οι Rigby & Slee (1991), βρήκαν ότι οι περισσότεροι Αυστραλοί στο δείγμα τους και ιδιαίτερα εκείνοι κάτω των 12 χρόνων έτειναν να μην περιφρονούν τα άτομα που υφίσταντο επιθετικές πράξεις λόγω της αδυναμίας τους, έτειναν να μην αποδέχονται την επιθετικότητα ή τους επιθετικούς δράστες και εξέφραζαν την υποστήριξή τους προς τα θύματα. Επίσης, οι Boulton & Flemington (submitted) βρήκαν ότι οι περισσότεροι μαθητές από 11 ως 15 χρόνων εξέφραζαν σχετικώς υψηλά επίπεδα υποστήριξης προς τα θύματα, δεν τάσσονται υπέρ της επιθετικότητας και υποστήριζαν την δράση κατά αυτής.

Με βάση τις παραπάνω έρευνες, ο δεύτερος κύριος στόχος της παρούσας μελέτης ήταν να προσδιορίσει αν και οι έλληνες μαθητές εκφράζουν κατά κανόνα τέτοιου είδους στάσεις κατά της επιθετικότητας. Συμπληρωματικά,

εξετάστηκαν πιθανές διαφορές στις στάσεις των μαθητών σαν αποτέλεσμα τόσο της ηλικίας όσο και του φύλου τους.

Ο τρίτος και τελευταίος στόχος της παρούσας μελέτης ήταν να εξετάσει τη σχέση ανάμεσα στις στάσεις των μαθητών προς την επιθετικότητα και την ανάμειξη τους σε επιθετικά επεισόδια τόσο ως δράστες όσο και ως θύματα. Πιο συγκεκριμένα, επιδιώξαμε να εκτιμήσουμε το βαθμό κατά τον οποίο οι στάσεις των μαθητών θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να προβλεφτεί η ανάμειξή τους σε επεισόδια επιθετικότητας και το αντίστροφο, δηλαδή το βαθμό κατά τον οποίο η ανάμειξη των μαθητών σε τέτοιου είδους επεισόδια θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την πρόβλεψη της στάσης τους προς την επιθετικότητα. Ο Boulton (1996b), πρόσφατα υποστήριξε ότι οι στάσεις των δασκάλων προς την επιθετικότητα μπορεί να επηρεάσουν την συμπεριφορά τους υπέρ ή κατά της επιθετικότητας (πχ. να κάνουν κάτι για να σταματήσουν ένα επεισόδιο επιθετικότητας). Δεν θα ήταν παράλογο λοιπόν να παρουσιάσουμε μία ανάλογη ερώτηση και για τους μαθητές: μερικά παιδιά μπορεί να εμπλακούν σε επιθετικά επεισόδια εν μέρει λόγω της θετικής, αποδεκτικής τους στάσης προς αυτή. Στοιχεία που υποστηρίζουν αυτή της ιδέα παρουσιάστηκαν από τους Boulton & Flemington (1998), οι οποίοι βρήκαν ένα πρότυπο στατιστικώς σημαντικής αρνητικής σχέσης μετρίου επιπέδου μεταξύ των στάσεων Άγγλων μαθητών γυμνασίου προς την επιθετικότητα και του της συμμετοχής τους, σε συγκεκριμένα είδη επιθετικών δραστηριοτήτων όπως οι ίδιοι την εξέφρασαν με την μαμά αριθμού περιστατικών στα οποία συμμετείχαν. Οι μαθητές δηλαδή, που εξέφρασαν τις πιο αρνητικές στάσεις ανέφεραν και το χαμηλότερο βαθμό επιθετικότητας. Βάση αυτών των αποτελεσμάτων, δεν θα ήταν παράλογο να προτείνει κανείς ότι τα παιδιά που πέφτουν θύματα

επιθετικότητας θα έχουν περισσότερο αρνητικές στάσεις προς την επιθετική συμπεριφορά. Παρ' όλα αυτά, δεδομένης της έλλειψης στοιχείων σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα, καμία ανάλογη υπόθεση δεν ελέγχθηκε στην παρούσα μελέτη.

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Δείγμα

Δέκα δημοτικά σχολεία της εκπαιδευτικής περιφέρειας της Αθήνας έλαβαν μέρος στην παρούσα μελέτη. Ο διευθυντής κάθε σχολείου επέλεξε τις τάξεις που θα συμμετείχαν στην έρευνα και στην συνέχεια, ερωτηματολόγια μοιράστηκαν σε όλους τους μαθητές αυτών των τάξεων. Η αρχική πρόθεση των ερευνητών ήταν να αναλύσουν τα στοιχεία ανάλογα με την τάξη την οποία παρακολουθούσαν οι μαθητές. Δεδομένου ότι σε μερικά από τα σχολεία οι τάξεις απαρτίζονταν από παιδιά ηλικίας είτε από 8 ως 9 χρονών είτε από 10 ως 11 χρονών και αφού ότι οι μαθητές δήλωσαν την ηλικία τους και όχι την τάξη την οποία παρακολουθούσαν, στην ανάλυση των αποτελεσμάτων, τα στοιχεία των παιδιών ηλικίας 8 και 9 χρονών ομαδοποιήθηκαν και συγκρίθηκαν με αυτά των παιδιών από 10 ως 11 ετών ανεξαρτήτως της τάξης τους. Συνεπώς, το τελικό δείγμα αποτελείται από 125 κορίτσια και 126 αγόρια ηλικίας 8 και 9 ετών, καθώς και 194 κορίτσια και 219 αγόρια 10 και 11 ετών (σύνολο 664 μαθητές). Η συλλογή των στοιχείων πραγματοποιήθηκε με την σύμφωνη γνώμη των γονέων αλλά και των ίδιων των μαθητών.

Διαδικασία

Το ερωτηματολόγιο που χρησιμοποιήθηκε στην παρούσα έρευνα σχεδιάστηκε (και διατίθεται) από τον πρώτο συγγραφέα. Μεταφράστηκε στα Ελληνικά από ένα από τους υπόλοιπους συγγραφείς. Περιέχει 30 ερωτήσεις στάσεων στις οποίες ο/η ερωτώμενος/η καλείται να επιλέξει μία από τέσσερις εναλλακτικές επιλογές με ακραίες εκφράσεις “Συμφωνώ πολύ” και “Διαφωνώ πολύ”. Σε κάθε μια από τις εναλλακτικές επιλογές αντιστοιχεί μια τιμή από το μηδέν ως το τρία, όπου το 0 εκφράζει την πιο θετική στάση ενώ το 3 την πιο αρνητική. Δέκα από τις ερωτήσεις αναφέρονται στα χτυπήματα και τις κλωτσιές (πχ τα παιδιά βλάπτονται όταν τα χτυπούν και τα κλωτσούν), δέκα στην εξύβριση, και δέκα στον αποκλεισμό από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες. Η διατύπωση όλων των ερωτήσεων ήταν όμοια εκτός από την αναφορά στο κάθε είδος της επιθετικότητας. Οι μισές από τις ερωτήσεις ήταν διατυπωμένες θετικά ενώ στις υπόλοιπες χρησιμοποιήθηκε αρνητική διατύπωση. Οι επιλογές των ερωτώμενων στις θετικά διατυπωμένες ερωτήσεις επανακωδικοποιήθηκαν έτσι ώστε, για κάθε ερώτηση, μία υψηλή τιμή να εκφράζει την πιο θετική στάση προς το συγκεκριμένο είδος επιθετικότητας ενώ αντίθετα, μία χαμηλή τιμή να αντιστοιχεί στην πιο αρνητική στάση.

Στην συνέχεια ζητήθηκε από τους ερωτώμενους να διευκρινίσουν την συχνότητα με την οποία, μέσα στον προηγούμενο μήνα, είχαν χτυπήσει ή κλωτσήσει ένα άλλο παιδί (ερώτηση σωματικής παρενόχλησης), είχαν αποκαλέσει άλλο παιδί με άσχημο όνομα (ερώτηση λεκτικής επιθετικότητας), είχαν επίτηδες αφήσει κάποιο άλλο παιδί έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες (ερώτηση επιθετικότητας μέσω αποκλεισμού), είχαν τα ίδια

χτυπηθεί ή δεχθεί κλωτσιές από άλλο παιδί (ερώτηση σωματικής θυματοποίησης), ένα άλλο παιδί τα είχε αποκαλέσει με άσχημο όνομα (ερώτηση λεκτικής θυματοποίησης) και τα είχαν επίτηδες αποκλείσει από παιχνίδια και δραστηριότητες κάποιο άλλο παιδί (ερώτηση θυματοποίησης μέσου αποκλεισμού). Οι τρεις εναλλακτικές απαντήσεις γι'αυτούς τους τύπους ερωτήσεων, ήταν: “κάθε μέρα ή τις περισσότερες μέρες” (τιμή = μηδέν), “λίγες μέρες ή μια δυο φορές” (τιμή = ένα), και “ποτέ” (τιμή = δύο). Συνεπώς, για κάθε μία από αυτές τις έξι μεταβλητές μία χαμηλή τιμή δήλωνε περισσότερη εμπλοκή σε επιθετικά επεισόδια.

Για να εξασφαλιστεί η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ειλικρίνεια των απαντήσεων έγινε από την αρχή σαφές στους συμμετέχοντες ότι δεν ήταν υποχρεωμένοι να γνωστοποιήσουν την ταυτότητά τους στα ερωτηματολόγια, ότι κανένα μέλος του προσωπικού του σχολείου τους δεν θα έβλεπε τις ατομικές τους απαντήσεις, ότι ήταν στο χέρι τους να εμποδίσουν τους συμμαθητές τους να δουν τις απαντήσεις τους, ότι τα ερωτηματολόγια δεν ήταν μια διαδικασία ελέγχου και ότι δεν υπήρχαν σωστές ή λάθος απαντήσεις. Επιπλέον, ο δάσκαλος δεν ήταν παρών κατά την διανομή των ερωτηματολογίων. Πριν από την συμπλήρωση του ερωτηματολογίου, είχαν την ευκαιρία να κάνουν εξάσκηση χρησιμοποιώντας την κλίμακα των απαντήσεων τύπου Likert.

Η διανομή των ερωτηματολογίων έγινε είτε από ένα είτε από δύο από τους συγγραφείς που η μητρική τους γλώσσα είναι τα Ελληνικά (όχι όμως από τον ίδιο τον Michael Boulton). Μετά από μία εισαγωγή, σχεδιασμένη ώστε να κάνει τα παιδιά να αισθάνονται άνετα και να τα ενθαρρύνει να είναι ειλικρινή, ο ερευνητής διάβαζε τις ερωτήσεις με τη σειρά και ζητούσε από τα παιδιά να

απαντούν σε καθεμιά από αυτές βάζοντας σε κύκλο μία από τις εναλλακτικές απαντήσεις. Τα παιδιά ήταν ελεύθερα να κάνουν ερωτήσεις αν δεν καταλάβαιναν κάτι, αλλά στην πράξη, λίγα απ' αυτά ρωτούσαν οτιδήποτε. Μετά τη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου, οι ερευνητές ευχαρίστησαν τους μαθητές για την συνεργασία τους.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

1. Επίπεδα αυτό-αναφερόμενης ανάμειξης σε επιθετικές συμπεριφορές

Το ποσοστό των κοριτσιών και των αγοριών που ανέφεραν την ανάμειξη τους στα τρία είδη επιθετικής συμπεριφοράς και θυματοποίησης για τις δύο ομάδες ηλικιών που εξετάστηκαν, υπολογίστηκε και παρουσιάζεται στον Πίνακα 1.

Πίνακας 1. Συχνότητα συμμετοχής του δείγματος σε επιθετικά επεισόδια

Είδος επιθετικότητας/συχνότητα	8 – 9 χρονών (%)		10 – 11 χρονών (%)	
	Κορίτσια	Αγόρια	Κορίτσια	Αγόρια
Σωματική επιθετικότητα				
Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	8.8	15.1	4.1	14.2
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	39.2	51.6	47.4	58.9
Σύνολο	48.0	66.7	51.5	73.1
Λεκτική επιθετικότητα				
Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	5.6	13.5	4.1	16.9
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	34.4	42.9	51.5	58.4
Σύνολο	40.0	56.3	55.6	75.3
Επιθετικότητα μέσω αποκλεισμού				
Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	0.8	9.5	1.5	6.8
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	24.0	33.3	32.0	41.6
Σύνολο	24.8	42.9	33.5	48.4
Σωματική θυματοποίηση				
Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	24.8	21.4	4.6	15.1
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	50.4	46.0	53.1	52.5
Σύνολο	75.2	67.4	57.7	67.6
Λεκτική θυματοποίηση				

Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	16.8	29.4	10.8	22.4
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	45.6	46.8	59.8	56.6
Σύνολο	62.4	76.2	70.6	79.0
Θυματοποίηση μέσω αποκλεισμού				
Κάθε μέρα/Περισσότερες μέρες	5.6	14.3	6.7	10.5
Λίγες μέρες/Μία ή δύο φορές	32.8	29.4	29.4	34.7
Σύνολο	38.4	43.7	36.1	45.2

Όπως φαίνεται από τα στοιχεία του πίνακα 1, ένα σημαντικό μέρος των μαθητών εμπλέκονται σε τέτοιου είδους συμπεριφορές. Στο υψηλότερο επίπεδο, περίπου τέσσερα στα πέντε μεγαλύτερα αγόρια ανέφεραν ότι είχαν γίνει δέκτες λεκτικής επιθετικότητας από τους συνομηλικούς τους. Ακόμα και στο χαμηλότερο επίπεδο, περίπου ένα στα τέσσερα μικρότερα κορίτσια ανέφεραν ότι είχαν εσκεμμένα αφήσει κάποιο συνομηλικό τους έξω από τα παιχνίδια και τις άλλες τους δραστηριότητες.

2. Διαφορές λόγω ηλικίας και φύλου όσο αφορά την αυτό-αναφερόμενη ανάμειξη σε επεισόδια επιθετικότητας και θυματοποίησης από συνομηλικούς

Ο Πίνακας 2 παρουσιάζει τους μέσους όρους και την τυπική απόκλιση των απαντήσεων ανά φύλο και ηλικία οι οποίες δηλώνουν τον βαθμό επιθετικής συμπεριφοράς και θυματοποίησης από συνομηλικούς όπως τον ανέφεραν οι συμμετέχοντες. Αυτά τα στοιχεία υποβλήθηκαν σε 2(φύλο) x 2 (ηλικία) πολυμεταβλητή ανάλυση διακύμανσης χρησιμοποιώντας τα έξι είδη επιθετικότητας και θυματοποίησης ως εξαρτημένες μεταβλητές. Η κύρια επίδραση του φύλου (Wilks Lambda = 0.92, $p < .001$), η κύρια επίδραση της ηλικίας (Wilks Lambda = 0.95, $p < .001$), και η αλληλεπίδραση (ηλικία x φύλο) ηλικίας και φύλου (Wilks Lambda = 0.98, $p < .05$) ήταν όλες στατιστικώς

σημαντικές. Ακολούθησαν συμπληρωματικές μονομεταβλητές αναλύσεις διακύμανσης για να καθορίσουν σε ποιες εξαρτημένες μεταβλητές εντοπίζονται οι κύριες επιδράσεις καθώς και οι αλληλεπιδράσεις (Πίνακας 2). Μία σημαντική κύρια επίδραση φύλου υπήρχε για τις πέντε μορφές (όχι για την μεταβλητή της σωματικής ταλαιπωρίας) και σε κάθε περίπτωση τα αγόρια ανέφεραν μεγαλύτερη συμμετοχή από τα κορίτσια. Σε δύο ερωτήσεις (λεκτικής και σωματικής επιθετικότητας) διαπιστώθηκε μία σημαντική κύρια επίδραση της ηλικίας. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία συμμετέχοντες ανέφεραν, στατιστικώς σημαντικά, υψηλότερα επίπεδα λεκτικής αλλά χαμηλότερα επίπεδα σωματικής επιθετικότητας από ότι οι νεότεροι. Επίσης, μόνο όσο αφορά στο θέμα της σωματικής επιθετικότητας ήταν η αλληλεπίδραση (ηλικία x φύλο) ηλικίας και φύλου στατιστικώς σημαντική. Ανάμεσα στους νεότερους μαθητές, τα κορίτσια ανέφεραν υψηλότερα επίπεδα σωματικής επιθετικότητας από ότι τα αγόρια, αλλά η διαφορά αυτή αναστρέφεται και γίνεται εντονότερη στους μεγαλύτερους μαθητές.

3. Ψυχομετρική ανάλυση των ερωτήσεων στάσεων

Οι 30 ερωτήσεις στάσεων υποβλήθηκαν σε ανάλυση κυρίων συνιστωσών με περιστροφή. Ένα διάγραμμα παραγόντων υπέδειξε λύση δύο παραγόντων. Οι παράγοντες 1 και 2 είχαν 3,6 και 2,4 ιδιοτιμές αντιστοίχως οι οποίες μαζί εξηγούσαν το 31,4% της διακύμανσης. Ο Πίνακας 3 παρουσιάζει τις φορτίσεις των παραγόντων για κάθε μία από τις ερωτήσεις στάσεων οι οποίες ήταν ίσες ή μεγαλύτερες του 0.3. Ο παράγοντας 1 ονομάστηκε “ η επιθετικότητα είναι άδικη και επιβλαβής” ενώ ο παράγοντας 2 ονομάστηκε “η επιθετικότητα έχει θετικές συνέπειες”. Οι 12 ερωτήσεις που φόρτισαν τον

παράγοντα 1 είχαν αποδεκτή εσωτερική αξιοπιστία (Cronbach's alpha=.70) και έτσι προστέθηκαν μεταξύ τους για να δώσουν μια γενική παραγοντική τιμή.

Αντιστοίχως, οι 9 ερωτήσεις που φόρτισαν τον παράγοντα 2, είχαν αποδεκτή εσωτερική αξιοπιστία (Cronbach's alpha=.71) με αποτέλεσμα να προστεθούν μεταξύ τους για να προκύψει μια γενική παραγοντική τιμή. Για τον παράγοντα 1 μία υψηλή τιμή αναδεικνυε στάση υπέρ της επιθετικότητας και για τον παράγοντα 2, μία υψηλή τιμή υποδήλωνε την πεποίθηση ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες.

Πίνακας 3. Φορτίσεις (0.3 και περισσότερο) για τις ερωτήσεις στάσεων

Ερωτήσεις στάσεων	Παράγοντας 1	Παράγοντας 2
13. Δεν πρέπει να επιτρέπεται στα παιδιά να φωνάζουν άλλα παιδιά με άσχημες λέξεις	0.61	
15. Τα παιδιά βλάπτονται όταν άλλα παιδιά τα φωνάζουν με άσχημες λέξεις	0.55	
19. Τα παιδιά νοιώθουν άσχημα για τον εαυτό τους όταν τα φωνάζουν με άσχημα λέξεις	0.54	
9. Τα παιδιά που δέχονται χτυπήματα και κλωτσιές από άλλους νοιώθουν άσχημα για τον εαυτό τους	0.54	
3. Δεν πρέπει να επιτρέπεται στα παιδιά να χτυπούν και να κλωτσούν άλλα παιδιά	0.53	
29. Τα παιδιά που αφήνονται έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες από άλλα παιδιά νοιώθουν άσχημα για τον εαυτό τους	0.50	
11. Είναι λάθος τα παιδιά να φωνάζουν άλλους με άσχημες λέξεις	0.46	
5. Τα παιδιά βλάπτονται όταν δέχονται χτυπήματα και κλωτσιές	0.45	
23. Δεν πρέπει να επιτρέπεται στα παιδιά να αφήνουν έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες άλλα παιδιά	0.44	
25. Τα παιδιά πληγώνονται όταν τα άλλα παιδιά τα αφήνουν έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες	0.42	
21. Είναι λάθος για τα παιδιά να αφήνουν ένα παιδί έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες	0.34	
1. Είναι λάθος για τα παιδιά να χτυπούν και να κλωτσούν άλλα παιδιά	0.30	
20. Τα παιδιά που αποκαλούνται με άσχημες λέξεις από άλλα παιδιά είναι προετοιμασμένα για τον αληθινό κόσμο έξω από το σχολείο		0.71
30. Τα παιδιά που αφήνονται έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες από άλλα παιδιά είναι προετοιμασμένα για τον αληθινό κόσμο έξω από το σχολείο		0.66
10. Τα παιδιά που δέχονται χτυπήματα και κλωτσιές από άλλους είναι προετοιμασμένα για τον αληθινό κόσμο έξω από το σχολείο		0.64
16. Τα παιδιά που αποκαλούνται με άσχημες λέξεις σύντομα μαθαίνουν να φροντίζουν τον εαυτό τους		0.62

26. Τα παιδιά που αφήνονται έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες σύντομα μαθαίνουν να φροντίζουν τον εαυτό τους	0.53
6. Τα παιδιά που δέχονται χτυπήματα και κλωτσιές από άλλους σύντομα μαθαίνουν να φροντίζουν τον εαυτό τους	0.51
14. Ένα παιδί που αποκαλείται με άσχημες λέξεις από άλλους γίνεται καλύτερο άτομο	0.42
24. Ένα παιδί που αφήνεται έξω από παιχνίδια και άλλες δραστηριότητες γίνεται καλύτερο άτομο	0.34
4. Ένα παιδί που δέχεται χτυπήματα και κλωτσιές από άλλους γίνεται καλύτερο άτομο	0.34

4. Διαφορές ηλικίας και φύλου ως προς τις στάσεις προς την επιθετικότητα

Οι μέσοι όροι και οι τυπικές αποκλίσεις των αγοριών και των κοριτσιών και των δύο ομάδων ηλικιών για τον παράγοντα 1 (η επιθετικότητα είναι άδικη και επιβλαβής) και για τον παράγοντα 2 (η επιθετικότητα έχει θετικές συνέπειες) υπολογίστηκαν και παρουσιάζονται στον Πίνακα 2. Δεδομένου ότι οι τιμές για τον παράγοντα 1 μπορεί να κυμαίνονται από 0 ως 36, και για τον παράγοντα 2 από 0 ως 27, τα στοιχεία δείχνουν ότι οι συμμετέχοντες κράτησαν γενικά, στάση κατά της επιθετικότητας και δεν πίστευαν ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες. Για να προσδιοριστεί αν αυτές οι στάσεις διέφεραν σε συνάρτηση με την ηλικία και το φύλο, εφαρμόστηκε μία 2 (φύλο) x 2 (ηλικία) πολυμεταβλητή ανάλυση διακύμανσης χρησιμοποιώντας τις τιμές του Παράγοντα 1 και του Παράγοντα 2 ως εξαρτημένες μεταβλητές. Η κύρια επίδραση του φύλου ήταν σημαντική (Wilks Lambda = 0.99, $p < .05$). Συμπληρωματικές μονομεταβλητές αναλύσεις διακύμανσης του φύλου έδειξαν μια στατιστικώς σημαντική επίδραση για τον Παράγοντα 1. Τα κορίτσια πίστευαν περισσότερο ότι η επιθετικότητα ήταν άδικη και επιβλαβής από ότι τα αγόρια, $F(1.656) = 5.88$, $p < .05$. Η κύρια επίδραση της ηλικίας ήταν επίσης σημαντική (Wilks Lambda = 0.94, $p < .001$). Συμπληρωματικές μονομεταβλητές αναλύσεις διακύμανσης της ηλικίας έδειξαν ότι στον Παράγοντα 1, οι μικρότεροι μαθητές πίστευαν περισσότερο από τους μεγαλύτερους πως η επιθετικότητα

ήταν άδικη και επιβλαβής, $F(1.656)=9.75$, $p<.01$, και στον Παράγοντα 2, ήταν περισσότερο πιθανό για τους μεγαλύτερους παρά για τους μικρότερους μαθητές να πιστεύουν ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες, $F(1.656)=30.43$, $p<.001$. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι παρόλο που αυτές οι διαφορές ηλικίας και φύλου ήταν στατιστικώς σημαντικές, οι πραγματικές διαφορές ανάμεσα στους μέσους όρους ήταν μικρές. Η αλληλεπίδραση ηλικίας με το φύλο δεν ήταν στατιστικώς σημαντική.

5. Πρόβλεψη των στάσεων από τα επίπεδα επιθετικότητας

Οι διμεταβλητές συσχετίσεις ανάμεσα στις τιμές των δύο παραγόντων στάσεων και σε καθένα από τα διαφορετικά είδη επιθετικότητας και θυματοποίησης παρουσιάζονται στον Πίνακα 4. Όλες οι συσχετίσεις μεταξύ των ερωτήσεων επιθετικότητας και των τιμών των παραγόντων στάσης είναι αρνητικές και στατιστικώς σημαντικές, αλλά οι συντελεστές είναι μικρού μεγέθους. Σε αντίθεση, μόνο δύο από τις συσχετίσεις μεταξύ των θεμάτων επιθετικότητας και των τιμών των παραγόντων στάσης είναι σημαντικές. Πάλι όμως, οι συντελεστές είναι μικρού μεγέθους.

Για να υπολογιστεί η συνδυασμένη συμβολή και των έξι μορφών επιθετικότητας και θυματοποίησης στην πρόβλεψη του Παράγοντα 1, εφαρμόστηκε μια τυπική πολλαπλή παλινδρόμηση με τον Παράγοντα 1 ως εξαρτημένη μεταβλητή και τα είδη επιθετικότητας ως κριτήρια πρόβλεψης. Πριν από αυτή την ανάλυση, εντοπίστηκαν και αφαιρέθηκαν έξι μονομεταβλητά αποκλίνοντα θέματα. Το R της παλινδρόμησης ήταν σημαντικά διάφορο του μηδενός, $F(6.651)=10.92$, $p<.001$, και το προσαρμοσμένο $R^2=0.083$.

Μία παρόμοια ανάλυση πραγματοποιήθηκε χρησιμοποιώντας τα έξι είδη επιθετικότητας και θυματοποίησης για την πρόβλεψη του Παράγοντα 2.

Τέσσερις περιπτώσεις δεν συμπεριλήφθηκαν λόγω ελλιπών στοιχείων και δύο αποκλίνοντα θέματα (ένα μονομεταβλητό και ένα πολυμεταβλητό)

εντοπίστηκαν και διαγράφηκαν πριν πραγματοποιηθεί η ανάλυση. Και εδώ, το R για την παλινδρόμηση ήταν στατιστικώς σημαντικά διάφορο του μηδενός $F(6.651)=7.11$, $p<.001$, και το προσαρμοσμένο $R^2 =0.053$.

Οι παραπάνω αναλύσεις επιβεβαίωσαν ότι η αυτό-αναφερόμενη ανάμειξη σε επιθετικά επεισόδια προέβλεπαν σημαντικά τις δύο συνισταμένες της στάσης. Σε ένα ακόμα σύνολο αναλύσεων που ακολούθησε, υπολογίστηκε η συμβολή κάθε μίας από τις ερωτήσεις επιθετικότητας και θυματοποίησης για την πρόβλεψη των στάσεων. Δεδομένου των προαναφερθεισών σημαντικών διαφορών ηλικίας και φύλου όσο αφορά στις στάσεις, θεωρήσαμε σκόπιμο να θέσουμε υπό έλεγχο τις δημογραφικές μεταβλητές στις συγκεκριμένες αναλύσεις. Συνεπώς, πραγματοποιήθηκε μία σειρά από ιεραρχικές πολλαπλές παλινδρομήσεις και σε κάθε μία από αυτές, το φύλο και η ηλικία εισήχθησαν κατά το πρώτο και το δεύτερο βήμα αντίστοιχα. Τα αποτελέσματα αυτών των προοδευτικών βημάτων δεν παρουσιάζονται εδώ γιατί ουσιαστικά συμπίπτουν με αυτά που έχουν ήδη αναφερθεί. Ιδιαίτερου ενδιαφέροντος όμως ήταν τα αποτελέσματα του τρίτου βήματος κατά το οποίο υπολογίστηκε η συμβολή μιας μόνο από τις έξι ερωτήσεις επιθετικότητας (Πίνακας 5). Έξι χωριστές παλινδρομήσεις πραγματοποιήθηκαν για την πρόβλεψη του Παράγοντα 1, και έξι για την πρόβλεψη του Παράγοντα 2. Λόγω του μεγάλου αριθμού των δοκιμασιών και για να εξασφαλιστεί ότι το ποσοστό λάθους δεν θα ξεπερνούσε το 0.05, η στάθμη σημαντικότητας, – η οποία

καθόριζε αν κάποια συγκεκριμένη μορφή επιθετικότητας και θυματοποίησης συνέβαλε σημαντικά στην πρόβλεψη της τιμής του παράγοντα – τέθηκε στο 0.008. Η συγκεκριμένη αυτή τιμή προέκυψε από την διαίρεση της στάθμης σημαντικότητας 0.05 με το 6 (0.05/6) επειδή η μέθοδος της παλινδρόμησης εφαρμόστηκε 6 φορές για κάθε παράγοντα.

Τα αποτελέσματα των ερωτήσεων επιθετικότητας παρουσίασαν μία συνεπή εικόνα. Σε όλες τις περιπτώσεις και αφού η συμβολή των δημογραφικών μεταβλητών είχε τεθεί υπό έλεγχο, οι ερωτήσεις αυτές συνέβαλαν σημαντικά στην πρόβλεψη των τιμών τόσο του Παράγοντα 1 όσο και του Παράγοντα 2. Λαμβάνοντας υπόψη ότι μια χαμηλή τιμή επιθετικότητας υποδηλώνει μεγαλύτερο βαθμό επιθετικής συμπεριφοράς, και μία υψηλή τιμή στάσης μία πιο θετική στάση προ τη επιθετική συμπεριφορά, οι αρνητικές τιμές του βήτα δείχνουν ότι υψηλά επίπεδα αναφερόμενης επιθετικότητας προέβλεψαν α) μία θετική, στάση αποδοχής, της επιθετικότητας (Παράγοντας 1), και β) μία ισχυρότερη πεποίθηση ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες (Παράγοντας 2).

Πίνακας 5. Ιεραρχικές Πολλαπλές Παλινδρομήσεις

	Βήτα	R διαφορά	R διαφορά	P
Παράγοντας 1				
Σωματική επιθετικότητα	- 0.11	0.01	8.51	0.0036
Λεκτική επιθετικότητα	- 0.21	0.04	28.23	< 0.001
Επιθετικότητα μέσω αποκλεισμού	- 0.18	0.03	21.57	< 0.001
Σωματική θυματοποίηση	0.03	< 0.01	0.72	>0.05
Λεκτική θυματοποίηση	- 0.06	< 0.01	2.28	>0.05
Θυματοποίηση μέσω αποκλεισμού	- 0.08	< 0.01	3.92	0.0482
Παράγοντας 2				
Σωματική επιθετικότητα	- 0.14	0.02	12.90	< 0.001
Λεκτική επιθετικότητα	- 0.14	0.02	13.51	< 0.001
Επιθετικότητα μέσω αποκλεισμού	- 0.21	0.04	29.00	< 0.001

Σωματική θυματοποίηση	- 0.12	0.01	10.07	0.0016
Λεκτική θυματοποίηση	- 0.05	< 0.01	1.41	>0.05
Θυματοποίηση μέσω αποκλεισμού	- 0.07	< 0.01	3.51	>0.05

Σε όλες τις περιπτώσεις εκτός από μία, η πρόβλεψη των στάσεων δεν αυξήθηκε σημαντικά με την είσοδο κάποιου από τις ερωτήσεις θυματοποίησης. Η μόνη εξαίρεση ήταν ότι υψηλότερα επίπεδα σωματικής θυματοποίησης προέβλεπαν μία δυνατότερη πεποίθηση ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες.

Πρόβλεψη των επιπέδων επιθετικότητας και θυματοποίησης από τις στάσεις

Αναλύσεις ιεραρχικής πολλαπλής παλινδρόμησης χρησιμοποιήθηκαν για να καθοριστεί αν τα επίπεδα επιθετικότητας και θυματοποίησης θα μπορούσαν να προβλεφθούν από τις στάσεις. Σε έξι χωριστές παλινδρομήσεις, μία από τις έξι μορφές επιθετικότητας και θυματοποίησης χρησίμευσε ως μεταβλητή. Όπως και στο προηγούμενο σύνολο των παλινδρομήσεων το φύλο και η ηλικία τέθηκαν υπό έλεγχο με την εισαγωγή τους κατά το πρώτο και δεύτερο βήμα αντίστοιχα. Η εισαγωγή της τιμής του Παράγοντα 1 έγινε κατά το τρίτο βήμα. Ένα παρόμοιο σύνολο παλινδρομήσεων εκτελέστηκε αλλά η εισαγωγή της τιμής του Παράγοντα 2 έγινε πάλι στο τρίτο βήμα. Τα αποτελέσματα του τρίτου βήματος φαίνονται στον Πίνακα 6. Για τους ίδιους λόγους που έχουν ήδη αναφερθεί, το άλφα ορίστηκε στο 0.008. Τα αποτελέσματα αυτών των αναλύσεων έδειξαν ότι οι τιμές και του Παράγοντα 1 και του Παράγοντα 2 συντέλεσαν σημαντικά στην πρόβλεψη και των τριών μορφών επιθετικότητας. Οι αρνητικές αξίες βήτα αποκάλυψαν ότι τόσο μία δυνατότερη πεποίθηση ότι η επιθετικότητα είναι άδικη και επιβλαβής (Παράγοντας 1), και ξεχωριστά μια ασθενότερη πεποίθηση ότι η επιθετικότητα

μπορεί να έχει θετικά αποτελέσματα (Παράγοντας 2), προέβλεψαν στατιστικώς σημαντικά χαμηλότερα επίπεδα αναφερόμενης επιθετικότητας.

Μόνο μία από τις παλινδρομήσεις που έγινε στις ερωτήσεις θυματοποίησης έφτασε το αποδεκτό κριτήριο σημαντικότητας, ο Παράγοντας 2 πρόσθεσε μοναδικές πληροφορίες, διαφορετικές από αυτές των δύο δημογραφικών μεταβλητών, στην πρόβλεψη της σωματικής επιθετικότητας. Και πάλι, οι αρνητικές αξίες βήτα δείχνουν ότι αυτοί οι μαθητές που ήταν λιγότερο πιθανό να πιστεύουν ότι η παρενόχληση έχει θετικά αποτελέσματα, ανέφεραν τον μικρότερο βαθμό σωματικής θυματοποίησης.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Απ' ότι μπορούμε να συμπεράνουμε από την διερεύνηση της βιβλιογραφίας, η παρούσα μελέτη αποτελεί την πρώτη συστηματική έρευνα μεγάλης κλίμακας που επικεντρώνεται στην ανάμειξη ελλήνων μαθητών σε επεισόδια επιθετικής συμπεριφοράς. Άμεσες συγκρίσεις με στοιχεία που προέρχονται από άλλες χώρες είναι δύσκολες λόγω των διαφορών στους ορισμούς της επιθετικότητας και θυματοποίησης, στις χρονικές περιόδους που έχουν χρησιμοποιηθεί (δηλ. “τον περασμένο μήνα” στην παρούσα μελέτη σε αντίθεση, για παράδειγμα, “το τρέχων τρίμηνο” ή μη προσδιορισμένο χρόνο σε άλλες έρευνες), και στις πηγές των στοιχείων (δηλ. αυτό-αναφορά στην παρούσα μελέτη σε αντίθεση, για παράδειγμα, με αναφορές συνομηλίκων ή δασκάλων ή άμεσες παρατηρήσεις σε άλλες έρευνες). Παρ' όλα αυτά, το ποσοστό των μαθητών οι οποίοι ανέφεραν την συμμετοχή τους σε σωματική, λεκτική και επιθετικότητα μέσω αποκλεισμού τον περασμένο μήνα, και αυτοί οι

οποίοι ανέφεραν ότι γινόταν θύματα τέτοιων επιθετικών ενεργειών, είναι τουλάχιστον το ίδιο υψηλές, και σε μερικές περιπτώσεις, ακόμα υψηλότερες από αυτές που αναφέρονται σε άλλες έρευνες (Schuster, 1996).

Παρά το γεγονός ότι τα στοιχεία μας περιορίζονται σε αυτό-αναφορές, πήραμε κάποια μέτρα για να διασφαλίσουμε ότι οι συμμετέχοντες ένιωθαν αρκετά ασφαλείς ώστε να μας δώσουν ειλικρινείς απαντήσεις. Οι Ahmad & Smith (1990), αναφέρουν ότι η ανωνυμία είναι κρίσιμης σημασίας απ' αυτή την άποψη και γι' αυτό το λόγο η ανωνυμία των απαντήσεων διασφαλίστηκε στην παρούσα έρευνα. Επιπλέον, οι Ostrman et al (1994), σημείωσαν ότι οι συμμετέχοντες είναι πιθανότερο να δηλώσουν ότι έχουν λάβει μέρος σε λιγότερες επιθετικές πράξεις απ' ό,τι στην πραγματικότητα, αφού η αρχή της προκατάληψης αυτοεξηγηρούντων προσδιορισμών (Miller & Ross, 1975) θα τους δυσκόλευε να παραδεχθούν μία συμπεριφορά η οποία είναι καταδικαστέα στις περισσότερες κοινωνίες. Τα αποτελέσματα της έρευνας που πραγματοποιήθηκε από τους Ostrman et al (1994) υποστήριξαν την παραπάνω άποψη αφού οι εκτιμήσεις των συνομήλικων σχετικά με τη επιθετική συμπεριφορά ήταν σημαντικά υψηλότερες από αυτές των αυτό-αναφορών. Είναι λοιπόν πιθανό, οι τιμές μας για τις ερωτήσεις επιθετικότητας μπορεί να εμφανίζονται μειωμένες γι' αυτό το λόγο.

Τα υψηλά επίπεδα επιθετικότητας και θυματοποίησης του δείγματός μας όπως και τα αποτελέσματα ερευνών από άλλες χώρες, τα οποία υποστηρίζουν ότι είναι πιθανό να δημιουργηθούν αρνητικές ψυχοκοινωνικές συνέπειες τόσο για τους δράστες όσο και για τα θύματά τους (Olweus, 1993b; Boivin, Hymel & Bukowski, 1995; Boulton & Smith, 1994; Crick & Grotpeter, 1995; Hawker &

Boulton, 1997; Kochenderfer & Ladd, 1996; Sharp, 1995), υπογραμμίζουν την ανάγκη για περισσότερη διερεύνηση και άμεση αντιμετώπιση του προβλήματος από σχολεία και τις εκπαιδευτικές αρχές της Ελλάδας. Υπάρχει μία σημαντική βιβλιογραφία σχετική με πρωτοβουλίες κατά της επιθετικότητας την οποία μπορούν να συμβουλευτούν οι αρμόδιες αρχές στην Ελλάδα (Smith & Thompson, 1991; Olweus, 1993b; Ross, 1996; Smith & Sharp, 1994; Tattum & Herbert, 1997).

Όσο αφορά στο θέμα των διαφορών του φύλου, στις μετρήσεις της έμμεσης επιθετικότητας και θυματοποίησης, τα αποτελέσματά μας δεν αντικατροπτίζουν αυτά που αναφέρονται στη σχετική βιβλιογραφία. Σε αντίθεση με άλλες έρευνες που έχουν αναφερθεί στην εισαγωγή, τα αγόρια του παρόντος δείγματος ανέφεραν μεγαλύτερη ανάμειξη σε επιθετικά επεισόδια από τα κορίτσια. Ωστόσο, όπως και στις περισσότερες έρευνες, βρέθηκε ότι τα αγόρια ανέφεραν υψηλότερα επίπεδα σωματικής επιθετικότητας, και (για τα παιδιά 10 -11 χρονών αλλά όχι και εκείνα των 8-9 χρονών) υψηλότερα επίπεδα σωματικής θυματοποίησης από τα κορίτσια. Όπως αναφέρθηκε και στην εισαγωγή, τα αποτελέσματα που αναγράφονται στη βιβλιογραφία σχετικά με τις διαφορές του φύλου στην λεκτική επιθετικότητα είναι ανάμεικτα. Στην παρούσα μελέτη τα αγόρια ανέφεραν περισσότερη ανάμειξη τόσο ως δράστες όσο και ως θύματα. Γενικά, αυτά τα αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι, ανεξάρτητα από τη φύση των κοινωνικών συναναστροφών, η επιθετικότητα και η θυματοποίηση αποτελούν μεγαλύτερα προβλήματα για τα αγόρια απ' ό,τι για τα κορίτσια στα ελληνικά σχολεία. Παρ' όλα αυτά, όπως φαίνεται και στον Πίνακα 1, ένας σημαντικός αριθμός κοριτσιών υιοθετεί και τους δύο ρόλους (δηλ.

δράστες/θύματα). Επομένως, οι παρεμβάσεις που αποσκοπούν στην μείωση της επιθετικότητας πρέπει να έχουν στόχο και τα δύο φύλα.

Η παραγοντική ανάλυση των ερωτήσεων που σχεδιάστηκαν για τη μέτρηση των στάσεων των συμμετεχόντων προς την επιθετικότητα, είχε σαν αποτέλεσμα δύο ερμηνεύσιμους παράγοντες. Ο ένας εξέφραζε την άποψη ότι η επιθετικότητα είναι άδικη και επιβλαβής για τα θύματα, και ο άλλος την άποψη ότι η επιθετικότητα μπορεί να ωφελήσει τα θύματα. Ήταν ενθαρρυντικό το γεγονός, ότι οι συμμετέχοντες γενικά, δεν εξέφρασαν θετικές στάσεις για καμία από αυτές τις διαστάσεις. Οι μεγαλύτεροι μαθητές όπως και τα αγόρια όμως, είχαν περισσότερες πιθανότητες να κάνουν κάτι τέτοιο απ' ότι οι μικρότεροι μαθητές και τα κορίτσια.

Τα αποτελέσματα της παρούσας έρευνας, υποστηρίζουν τη σχέση μεταξύ των στάσεων και της αυτό-αναφερόμενης επιθετικής συμπεριφοράς. Σε κάθε περίπτωση και αφού οι δημογραφικές μεταβλητές είχαν τεθεί υπό έλεγχο, καθένα από τα τρία ξεχωριστά είδη επιθετικότητας συνέβαλε σημαντικά στην πρόβλεψη των δύο παραγόντων στάσεων. Υψηλότερα επίπεδα αναφερόμενης επιθετικής συμπεριφοράς προέβλεπαν μία θετική και αποδεκτική στάση προς την επιθετικότητα καθώς και μία ισχυρότερη πεποίθηση ότι η επιθετικότητα μπορεί να έχει θετικές συνέπειες. Κατά τον ίδιο τρόπο, καθένας από τους δύο αυτούς παράγοντες στάσεων συνέβαλε σημαντικά στην πρόβλεψη των τριών μορφών επιθετικότητας. Τα παιδιά που εξέφρασαν την ισχυρότερη στάση κατά της επιθετικότητας ανέφεραν και την ελάχιστη επιθετική συμπεριφορά. Αντίστοιχα, τα παιδιά που ήταν λιγότερο πιθανό να πιστεύουν ότι η επιθετικότητα έχει θετικές συνέπειες, ανέφεραν και χαμηλότερα επίπεδα

τέτοιας συμπεριφοράς. Τα αποτελέσματα αυτά συμφωνούν με τα αποτελέσματα από έρευνα σε Άγγλους μαθητές ηλικίας 11 – 15 ετών που πραγματοποιήθηκε από τους Boulton & Flemington (1998) και συνεπώς, αποτελούν ισχυρή ένδειξη ότι είναι δυνατόν να υπάρχει σχέση μεταξύ στάσεων και επιθετικότητας. Παρά το γεγονός ότι πρέπει να περιμένουμε τα αποτελέσματα μιας διαχρονικής έρευνας για να διαπιστωθεί η φορά της αιτιότητας, τα ήδη υπάρχοντα αποτελέσματα – τα οποία υποστηρίζουν την σχέση αυτή – είναι αρκετά για να υποστηρίξουν την διεξαγωγή μιας τέτοιας έρευνας. Βασιζόμενοι στα συμπεράσματα αυτής της μελέτης θα μπορούσαμε να υποθέσουμε με επιφύλαξη, ότι οι περισσότερο θετικές στάσεις προς την επιθετικότητα συμβάλλουν στην εμφάνιση επιθετικής συμπεριφοράς, η οποία με τη σειρά της, ενισχύει παραπάνω τις στάσεις υπέρ της επιθετικότητας. Ωστόσο, θα πρέπει να σημειωθεί ότι στην παρούσα μελέτη, η συμμετοχή σε επεισόδια επιθετικής συμπεριφοράς ήταν ικανή να προβλέψει μόνο ένα μικρό ποσοστό των στάσεων.

Η εμπειρική απόδειξη της σχέσης μεταξύ των στάσεων και της συμπεριφοράς έχει κάποιες σημαντικές πρακτικές συνέπειες. Συγκεκριμένα, υποδηλώνει ότι οι πρωτοβουλίες κατά της επιθετικότητας θα μπορούσαν να είναι πιο επιτυχείς αν επεδίωκαν να αλλάξουν τις στάσεις κάποιων μαθητών οι οποίοι δεν θεωρούν την επιθετικότητα άδικη και επιβλαβή και οι οποίοι πιστεύουν ότι θα μπορούσε μάλιστα να έχει θετικές συνέπειες. Τα αποτελέσματα της παρούσας μελέτης μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η επικέντρωση του ενδιαφέροντος στην αλλαγή της επιθετικής συμπεριφοράς των μαθητών, χωρίς να δοθεί η απαιτούμενη προσοχή στις υποκείμενες στάσεις, δεν είναι δυνατόν να έχει ιδιαίτερη επιτυχία. Το συμπέρασμα αυτό

υποστηρίζεται επίσης και από κάποιες βασικές αρχές οι οποίες αποτελούν τον πυρήνα της γνωστικής θεραπείας με παιδιά και εφήβους, δηλαδή, ότι η έκδηλη συμπεριφορά καθορίζεται από γνωστικές διεργασίες, ότι οι αλλαγές των γνωστικών αυτών διεργασιών μπορούν να επιφέρουν αλλαγές και στην έκδηλη συμπεριφορά και ότι κάποιος, θα πρέπει να επικεντρώνεται στην αλλαγή των γνωστικών διεργασιών ώστε να δημιουργήσει δευτερογενείς αλλαγές στην εκδήλωση προβληματικής συμπεριφοράς (Spence, 1994).

Σε αντίθεση με τα συμπεράσματα των ερωτήσεων επιθετικότητας, με μόνο δύο εξαιρέσεις (και οι δύο αφορούν στην σωματική θυματοποίηση και στο Παράγοντα 2), οι ερωτήσεις των στάσεων και οι ερωτήσεις της θυματοποίησης δεν έδωσαν ομοιογενείς πληροφορίες για την πρόβλεψη του ενός από τον άλλο πέρα απ' αυτές των δημογραφικών μεταβλητών (Olweus, 1993b; Boivin, Hymel & Bukowski, 1995; Boulton & Smith, 1994; Crick & Grotpeter, 1995; Hawker & Boulton, 1997; Kochenderfer & Ladd, 1996; Sharp, 1995). Για ποιο λόγο τα παιδιά που ανέφεραν το μεγαλύτερο βαθμό σωματικής θυματοποίησης θα πρέπει να έχουν περισσότερες πιθανότητες να συμφωνήσουν με τη δήλωση που υποστηρίζει ότι η θυματοποίηση μπορεί να έχει θετικές συνέπειες είναι δύσκολο να εξηγηθεί, δεδομένου ότι άλλες έρευνες (εκτός Ελλάδας) έχουν δείξει ότι κάποιες μορφές θυματοποίησης έχουν συνδεθεί με μη επαρκή ψυχο-κοινωνική προσαρμογή (Olweus, 1993b; Boivin, Hymel & Bukowski, 1995; Boulton & Smith, 1994; Crick & Grotpeter, 1995; Hawker & Boulton, 1997; Kochenderfer & Ladd, 1996; Sharp, 1995). Μια πιθανή εξήγηση, σύμφωνα με την Θεωρία της Γνωστικής Ασυμφωνίας (Festinger, 1957), είναι ότι τα παιδιά που γίνονται θύματα σωματικής επιθετικότητας, στην προσπάθειά τους να την αντιμετωπίσουν, είναι πιθανό να αρνούνται τον πόνο που επιφέρει, και ίσως

φτάνουν στο σημείο να πιστεύουν ότι μπορεί να έχει μέχρι και θετικές συνέπειες γι' αυτά.

Η παρούσα μελέτη καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η σωματική, λεκτική επιθετικότητα – θυματοποίηση όπως και η επιθετικότητα – θυματοποίηση μέσω αποκλεισμού είναι τουλάχιστον τόσο διαδεδομένες στα ελληνικά σχολεία όσο και σε άλλες χώρες. Παρά το γεγονός ότι η αναφερόμενη συμμετοχή των αγοριών ήταν μεγαλύτερη, το ποσοστό των κοριτσιών που εμπλέκεται είναι εξίσου σημαντικό. Τα δεδομένα μας, μας οδηγούν επίσης στο συμπέρασμα ότι υπάρχει μία σχέση μεταξύ των στάσεων των μαθητών προς την επιθετικότητα και του βαθμού ανάμειξής τους σε επιθετικά επεισόδια. Γι' αυτό το λόγο, προτείνουμε την ενσωμάτωση, στις παρεμβάσεις κατά της επιθετικής συμπεριφοράς, προσπαθειών αλλαγής των στάσεων των μαθητών, ως μέσο για την επιτυχή μείωση αντιστοίχων συμπεριφορών.